

Зелена

Едно **зелено** буболече замисли се и тъжно рече:

– От кой така е наредено – като треба да съм **зелено**? Костюмът ми по мярка шит е, пък не изпъква сред тревите... Изглеждам, сякаш съм невидим... – изхлипа то с гласец обиден. – Ех, как мечтая за блестящ, сияещ отдалече плащ!

Внезапно слънцето напече **зеленичкото** буболече и чудо – в гладките крилца изгряха мънички слънца. – О, щастие невероятно – та аз съм златно, златно, златно!

Обаче, както често става, след миг бедата се задава в лицето на доволна сврака, която гладно с човка трака:

– Ммм, майски бръмбар за ордъвър! Какво бижу, какъв шедъвър! Обичам хапките красиви... Аман от буболечки сиви!

– О, майчице! – гочу се крясък. – Защо ми беше този блясък?

И буболечето се сгуши под схлупено листо от круша. Наоколо – треву **зелени**.

– Красиви... Също като мене! – засмяно под мустак си рече **зеленичкото** буболече.

Прозя се... Даже ми се струва – **зелени** сънища сънува.